

[Udenrigsministeren.]

skal drøfte det også på topmødet i Haag på mandag og tirsdag. Det er et arbejde, vi gerne skal være færdige med om 4 år, men det er altså en europæisk union, der er tale om, og ikke, som man ynder at sige fra EF-modstandside, en politisk union.

Hr. Ninn-Hansen, som har givet anledning til denne debat, sagde, at der var to formål for de konservative med denne debat. Det ene formål var, at man måtte bestræbe sig for i enhver situation at holde sammen på det udenrigspolitiske flertal, og at der skulle meget tungtvæjende grunde til at opgive det. Hvis jeg må sætte streg under ordet bestræbe, er jeg 100 pct. enig: det ville være temmelig vanvittigt, hvis en mindretalsregering, som har den lykke ligesom tidligere mindretalsregeringer at have en bred tilslutning bag hovedlinjerne i udenrigspolitikken, ikke bestræbte sig på at bevare dette flertal.

Når jeg tager et lille bitte forbehold – og det kan være, jeg citerer hr. Ninn-Hansen forkert, i så fald beder jeg om at blive rettet – i enhver situation, vil jeg også godt sige: ja, vi vil også gerne i enhver situation bestræbe os, men jeg kan lige så lidt som nogen anden udenrigsminister love, at det vil lykkes i enhver situation, og dér tror jeg ikke vi bliver så forfærdelig uenige. Netop når vi nu taler om Afrika, kan jeg sige, at støtten til frihedsbevægelserne, som jeg mener har været rigtig, som andre herinde, der i øvrigt deler vores Afrikapolitik, mener har været forkert, er et af eksemplerne på, at man ikke i enhver situation kan ende samme sted. Men hr. Ninn-Hansen skal ikke være i tvivl om, at så længe jeg har med disse ting at gøre, vil vi bestræbe os på det, og jeg vil også godt føje til: bestræbe os på det i enhver situation.

Hr. Ninn-Hansen sagde også, at man burde udbygge det udenrigspolitiske samarbejde i EF. Ja, det er jo faktisk det, vi gør. Den sidste sag, vi drøfter her, viser, at vi kan have vores egen holdning, så det behøver jeg ikke belægge på anden måde, men hvis nogen havde sagt til os for nogle år siden, at det uden at opgive vores suverænitet, uden at opgive vores mulighed for en selvstændig udenrigspolitik, uden at skabe nogen institution, uden at skabe nogen nye rammer, ville være muligt at komme i en så tæt dialog eller en så tæt samtale med vores EF-partnere om udenrigspolitik, ville være muligt at finde frem til et for os acceptabelt fælles grundlag vedrørende Mellemøsten, til et for os

acceptabelt grundlag vedrørende Cypern, til et for os acceptabelt grundlag vedrørende Afrikapolitikken, så ville jeg have udtrykt min store tvivl, og jeg er sikker på, at hr. Ninn-Hansen deler min glæde over, at dette i dag er muligt.

Så spurgte hr. Ninn-Hansen – det var sådan to konkrete ting – hvor meget vi ved om disse våbenleverancer. Udenrigsøkonomiministeren var inde på det forleden dag i et svar her i tinget, og jeg kan tilføje, at vi ingen grund har til at betvivle de lande, der siger, at de ikke i dag leverer våben til Sydafrika. Det, der er tale om i den resolution, vil stemte for, var jo, at man i forordet, i præambelen, bl. a. sagde »lande, der har leveret«. Vi ved, at USA vist i 1962 standsede deres våbeneksport til Sydafrika, og jeg mener at vide, man har overholdt disse regler meget, meget strengt. Tyskland har, så vidt jeg ved, nogle af de strengeste og mest restriktive regler, man overhovedet har på disse felter. Jeg indrømmer, at hvis man vil gå på jagt og ikke er så interesseret i facts som i et eller andet, der kan bruges, kan man i den officielle tyske handelsstatistik – og det er formentlig ikke de steder, hvor den tyske regering ville offentliggøre sin udenrigspolitik, hvis den skulle være fortrolig – finde tallet på, hvor mange jagtgeværer o. lign. der er solgt til Sydafrika – det er i øvrigt ikke særlig mange. Men jeg går ud fra, det ikke er den slags ting, vi taler om; der er ingen grund til at betvivle, at de tyske regler holdes meget strikte.

Storbritannien havde de samme strenge regler, men da den borgerlige regering kom i 1970, vendte man tilbage til våbensalget over for Sydafrika. Da Labourregeringen kom til i 1974, standsede man igen. Det er altså notorisk, at der har været en række tilfælde. Hvad Frankrig angår, ved vi, at den franske præsident i 1975 besluttede at ophøre med fransk våbeneksport til Sydafrika, men fortsat tillod eksport af udstyr til flåden.

Det er, hvad jeg synes jeg i den korte tid, jeg har her, kan oplyse, og jeg håber, det nogenlunde imødekommer hr. Ninn-Hansens synspunkter.

Hvor svært det i øvrigt er at give et helt klart svar, viser jo den artikel, der var i Weekendavisen den 19. november af hr. Steinmetz, en artikel, som hr. Ninn-Hansen sikkert også har gjort sig bekendt med.

Så var der spørgsmålet om idrætsresolutioner. Det er et af de meget vanskelige emner. Vi har et par gange stemt for disse resolutioner i